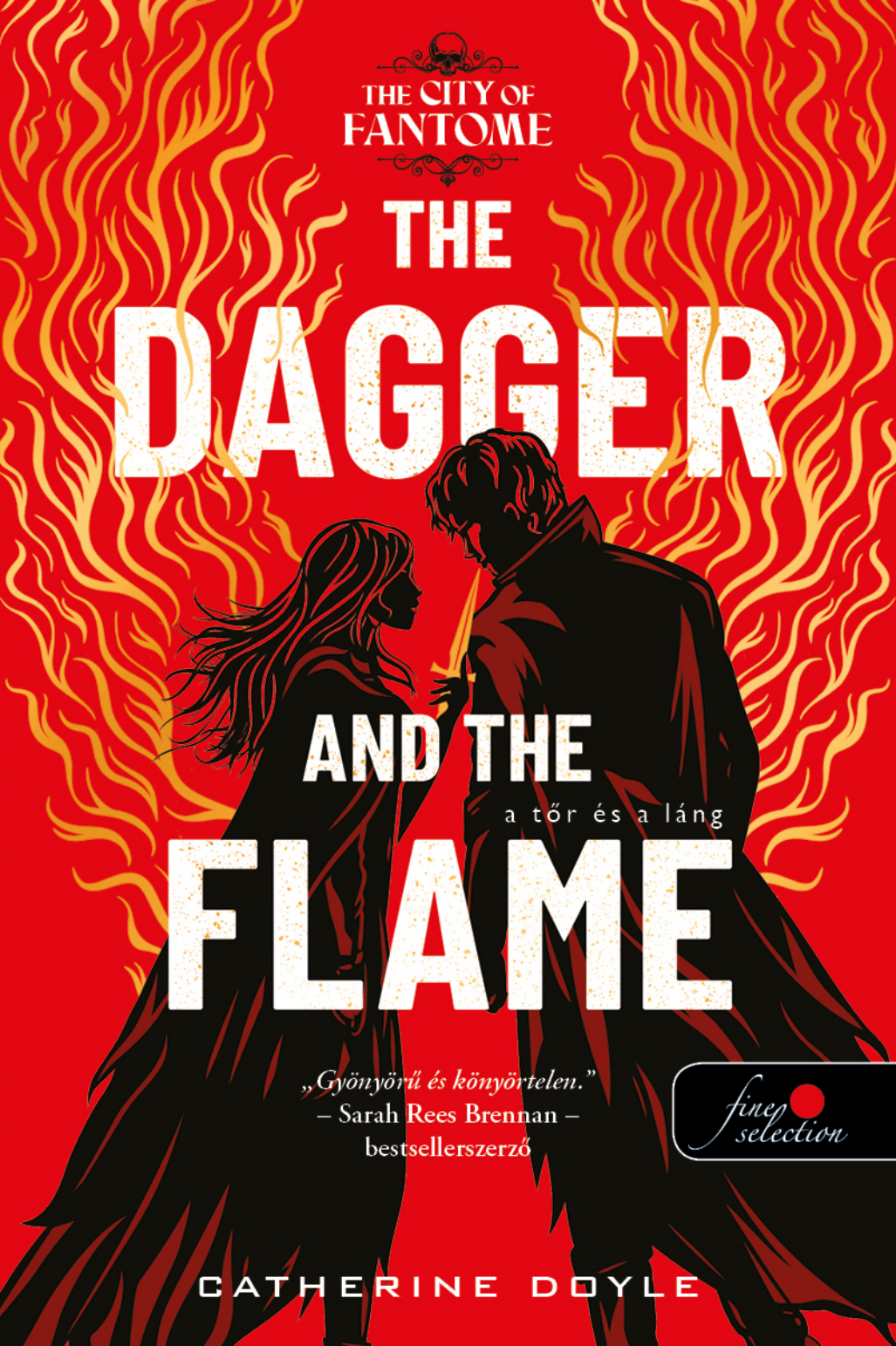

THE CITY OF
FANTOME

THE DAGGER

AND THE

a tör és a láng

FLAME

„Gyönyörű és könyörtelen.”

– Sarah Rees Brennan –
bestsellerszerző

*finep
selection*

CATHERINE DOYLE

CATHERINE DOYLE

**THE
DAGGER
AND THE
FLAME**

a tőr és a láng

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Rachel Denwoodnak, aki lánggá lobbantotta
e történet szikráját.*

SZEREPLŐK NÉVSORA

TÖRÖK RENDJE

Hugo Ralphe Versini, *a Török rendjének alapítója*

Gaspard Dufort, *a Török rendjének feje*

Ransom Hale, *Tör*

Lark Delano, *Tör*

Nadia Raine, *Tör*

PALÁSTOK RENDJE

Armand Versini, *a Palástok rendjének alapítója*

Cordelia Mercure asszony, *a Palástok rendjének feje*

Josephine Fontaine, *a Palástok rendjének korábbi feje*

Valerie, *Palást*

Sabine Fraser, *Palást*

Theodore Branch, *Árnymester*

Sylvie Marchant, *Árnykereskedő*

Seraphine Marchant, *a leánygyermek*

RAYERE-HÁZ, KIRÁLYI ÓFELSÉGÉK

IV. Bertrand, Valterre királya

I. Odette, Valterre királynéja

VALTERRE SZENTJEI

1. Calvin, a halál szentje
2. Celiana, az ének és a költészet szentje
3. Frederic, a gazdák és a vadászok szentje
4. Maud, az elveszett remény szentje
5. Maurius, a vándorok és a tengerészek szentje
6. Oriel, a végzet szentje
7. Serene, az állatok szentje
8. Alisa, a betegek szentje
9. Cadel, a harcosok szentje
10. Calliope, a szépség és a fiatalság szentje
11. Placido, a béke szentje
12. Jasper, az iparosok szentje
13. Lucille Versini, a bölcselők szentje

I. rész

„Ne vegyél el többet annál, mint amit a palástod
elbírní, a lelkiismereted pedig elviselni képes.”

Armand Versini,
A PALÁSTOK RENDJÉNEK ALAPÍTÓJA

„Azok, akik nem hajlandók forgatni a törّت, arra
ítéltetnek, hogy a pengéje által essenek el.”

Hugo Versini,
A TÖRÖK RENDJÉNEK ALAPÍTÓJA

Korábban

FANTOME TÜNDÖKLŐ VÁROSÁN TÚL, a Pusztaföldek vad szívében az éjjeli égen lámpásként függő hold lágy, ezüstszínű ragyogásba vonta Seraphine Marchant anyjának a tanyaházát. A fénye beosont Seraphine ablakán, és táncot járt a könyve lapjain. A lány egy pillanatra azt képzelte, hogy a kíváncsi hold a válla fölött olvas. Lapozott egyet, de a szavak elmosódtak, ahogy a szemhéja elnehezült. Aludnia kellett volna, de képtelen volt nyugovóra térni a történet legizgalmasabb részénél, hiába olvasta már ezelőtt nyolcszor is a könyvet, és hiába volt már tizenhét évesen túl öreg a tündérmesékhez.

Pippin a lábánál pihengetett, melegítve a gazdája lábujjait. Öreg kutya volt, a súlyát már csak három lába cipelte, így mit sem érdekelte a képzelet kalandjainak tintafekete suttogása. Egyedül az alvás, a folyami halacszkák és olykor-olykor Perrin gazda tyúkjai tudták felkelteni az érdeklődését.

Hirtelen szitkozódás hallatszott az ablak felől, mire Seraphine odapillantott. Kint, a kertben mama négykézlábra ereszkedve sziszegett a levendulára. Hajának sűrű, fekete csigái fátyolként takarták el az arcát. Ez még Sylvie Marchanttól is szokatlan viselkedésnek számított. Seraphine összevont szemöldökkel becsukta a könyvét.

Ekkor egy macska ugrott elő a bokrok közül, mire az anyja villámgyorsan mozdult, és elkapta a riadt cirmost. Füge volt az, aki azért kapta ezt a nevet, mert Seraphine gyakran talált rá a kóbor jószág-ra a házuk mögötti fűgefán szunyókálva. Mama ez idáig a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatta iránta.

A lány figyelte, ahogy az anyja elővesz egy ismerős üvegfiolát a kardigánja zsebéből, majd a fogával kihúzza belőle a dugót. A macska nyivákkolt, ahogy mama a szájába öntötte az üvegcsé tartalmát. Pippin felemelte a fejét, morgás tört elő a torkából, és Seraphine-en is úrrá lett a nyugtalanság.

Mama letette a macskát. Füge néhány lépésnyire arrébb iszkolt, majd összerándult. Tett még egy lépést, majd fájdalmasan felnyávo-gott. Seraphine még soha nem hallott ehhez hasonló hangot, a benne megbújó gyötrelem karomként szántott végig a gerincén. Pippin szőre az égnek meredt.

A lány az ablakhoz nyomta az orrát, és némán, szörnyülködve figyelte, ahogy Füge aprócska teste rángatózik, majd másodpercek leforgása alatt a kétszeresére nő, aztán még nagyobbra. Ekkor Füge már nem is hasonlított önmagára. Többé nem macska volt, hanem egy szörnyeteg. Fekete bundája szinte beleolvadt az éjszaka sötétjébe, hordónyi mellkasából különös, csápszerű árnyak nyúltak elő. Némelyik az alacsony bokrok között tekergőzött, a többi fürgén csapkodott a levegőben. Mama hátraszökkenve került el az egyiket, és úgy szakadt fel belőle a nevetés, mintha csak ug-rálókötelezne.

Seraphine ereiben meghűlt a vér.

Egy felhő kúszott a hold elé, és a hirtelen támadt sötétségben Füge nyomtalanul eltűnt.

– Cic, cic, cic! – hívta mama.

Fülsiketítő üvöltés hasított az éjszakába. Ahogy a felhő elvonult, és a holdfény újra megvilágította a kertet, Füge nyáltól csöpögő agyarakkal kirentott a bokrok közül, és elállta mama elől a menekülés útját.

Seraphine talpra ugrott, a könyv a földre esett az öléből, ahogy a hálószoa ajtaja felé vetette magát. Inkább csak érezte, mint látta a háta mögött felvillanó aranyló fényt, majd az anyja kiáltása hallatszódott a kinti sötétségből. A lány kettesével szedte a rozoga lépcsőfokokat, és a földszintre érve felkapta a konyhai seprűt.

Pippin ugatva loholt a nyomában, ahogy kirentott az éjszakába.

És egyenesen nekirohant az anyjának. Seraphine hátratántorodott, a seprűt maga elé emelte, a szeme vadul csillogott. Sehol sem látta a szörnyeteget, de továbbra is támadásra készen állt.

– Húzódj mögém, mama!

Mama bronzszínű szeme is vadul csillogott.

– Mit keresel itt kint, kicsi szentjánosbogaram? – kérdezte kifulladásra. – Már aludnod kellene!

Seraphine pislogva meredt az anyjára. Sylvie Marchant sértetlen volt, és vigyorogva villantotta meg gyöngyfehér, szabályosan sorakozó fogait. Azonban volt valami furcsa a mosolyában. A levegőben enyhe égett szag terjengett, ami mögött Seraphine megérezett egy különös, citrusos illatot – olyan volt, akár a citromvirágé. A nyakát nyújtogatva kutatta a sötétséget. Pippin már odakint vizsgálódott, a bokrok között szimatolt.

– Hol van Füge?

Mama oldalra billentette a fejét.

– Füge?

– A macska – felelte a lány; a szíve olyan hevesen kalapált, hogy alig tudott tőle gondolkodni. – Átváltozott. Rád rontott. Láttam.

– Még mindig a kezében szorongatta a seprűt. – Azt hittem, bajod esett. Azért siettem ide, hogy megmentselek...

A hangja elhalt. Bizonytalanul állt a lábán. Bizonytalannak érezte az elméjét.

Seraphine ismerte az árnymágiát. Ezzel nőtt fel: már azelőtt azt figyelte, ahogy mama őrlí, és fiolákba zárja, hogy ő maga segédkezni kezdett volna benne. Számát sem tudta, hányszor mosta le a por-szemcséit az ujjairól, de amit az imént látott... az valami más volt. Valami nagyobb. Szembement a szabályokkal, amiket oly gondosan, oly régóta követtek. *Megérintheted, de nem használhatod, és nem ízlelheted.* A gondolatra ráncba gyűrődött a homloka.

– Mit művelsz, mama?

Az anyja finoman az orrára koppintott.

– Ne ráncold a homlokodat, még a végén úgy marad! Aztán téged állíthatlak ki, hogy elriaszd a varjakat.

Seraphine félrehajította a seprűt.

– Tudod, hogy tilos babrálnunk a...

– Ismerem a szabályokat – mondta mama, és a kezével elhessegette a témát. Nem hagyta, hogy Seraphine számonkérje vagy megszidja. – Túl sok mesét olvasol mostanában, drága leányom. Csak azért jöttem ki, hogy megkeressem a gyűrűmet. Azt hittem, hogy a bokrok közé ejtettem a délutáni kertészkedés közben.

A hazugság olyan könnyen jött, olyan megnyugtató volt, hogy a lány azon kapta magát, hogy belesimul, akár a téli napfény melegébe.

– Gyere! – szólt mama, és finoman a ház felé terelte. – Hozzunk vissza egy kis színt az orcádba! Egy kis cukor jót tesz majd.

Figyelve, hogy az anyja elretesze a hátsó ajtót mögöttük, Seraphine próbálta megfejteni azt a különös mosolyt az arcán és a

ruganyos járását, amivel a konyhaszekrényhez lépett, és elővette a piskóta előző napról maradt felét. A fiókban kotorászva egy gyertyára akadt, és aztán a sütemény már ott állt kettejük között – rajta a magányos szál gyertya égett.

A lángján keresztül meredt mamára.

– Talán van egy titkos születésnapod, amiről nem tudok?

– Elmúlt éjfél – mondta mama, és a falon függő óra felé intett. – Vagyis elérkezett Szent Lucille születésnapja.

Az anyja kedvenc szentje. Egy cseppet sem érdekelte a másik tizenkettő – azok az ősi, eredeti szentek, akik egykor hosszában-széltében járták Valterre királyságát, és az ereikben valódi mágia csörgedezett. Lucille, az utolsó közülük, fiatal és okos volt, az alakja pedig annyira közeli, hogy mintha csak egy karnyújtás választotta volna el tőlük. Ő volt a bölcselők szentje – és mama is bölcselőnek vallotta magát.

Seraphine jobban kedvelte a történetek varázsát, mint a filozófia szeszélyes természetét. Ritkán imádkozott – és akkor is egyedül Ori-elhez, a végzet szentjéhez. A lány álmodozó volt, nem bölcselő. De erről nem Szent Lucille tehetett. És nem is a sütemény.

– Kívánj valamit, Seraphine!

A lány megint a homlokát ráncolta, de az az éjszaka már így is annyira felfoghatatlan volt, hogy nem gondolta, baja lehet belőle, ha kíván. Lehunyta hát a szemét, és azt kívánta, amit mindig. Egy dicsőbb sorsot. Szabadságot, hogy messze mehessen, túl a Pusztaföldeken álló kicsiny tanyaházukon; hogy belevehesse magát olyan kalandokba, amikről a könyveiben olvasott. Egy életet, amitől a szíve vadul zakatol, és úgy érzi, végre igazán *él*.

Elfújta a gyertyát, majd az anyjával együtt feltelepedtek a konyhapultra. Félretették a kertben történt különös esetet, és jóízűen elfogyasztották a piskóta maradékát. De amikor Seraphine ellépett

onnan, hogy elmosogassa a tányérját, megpillantotta mama gyűrűjét a szappantartóban.

Ahogy feltartotta, ismét gyanakvás motoszkált benne, de az anyja csak felnevetett, és kikapta a kezéből az ékszeret.

– Hát itt van! Úgy látszik, az *én* kívánságom valóra is vált. – Az ujjára csúsztatta. – Most pedig irány az ágy, mielőtt megkísértenénk a szerencsénket!

Seraphine túl fáradt volt ahhoz, hogy tovább firtassa a dolgot. Ha őszinte akart lenni magához, lényének egy része túlságosan félt addig piszkálni a hazugságot, amíg az a darabjaira nem hullik. Mindig is volt valamiféle sötétség mamában, és a lány attól tartott, hogy ha egy nap egyenesen ránéz, talán neki is a részévé válik. Hogy elpusztítja a gondosan óvott kis életüket.

– Jó éjszakát, mama!

Ahogy egy puszit nyomott az anyja orcájára, esküdni mert volna, hogy szikrát látott villanni barna szemében. Egy másik, titkos kívánság jele volt ez, ami még nem vált valóra.

– Szép álmokat, kicsi szentjánosbogaram!

Azon az éjszakán Seraphine az ablakpárkányon ült, és visszavárta a cirmos macskát. De ahogy a telihold átadta a helyét a hajnal pírjának, elbóbiskolt, és rémséges bestiákról álmodott, amik éles agyarral vetették rá magukat az árnyak közül.

Egy évvel később

1. fejezet

Seraphine

MÁR ÉJFÉLT ÜTÖTT AZ ÓRA Fantome városában, és Seraphine Marchant épp az életéért menekült. Pippin, ahogy az ereje engedte, igyekezett lépést tartani vele. A Verne folyót követték, aminek a kavicsszürke vize úgy kanyargott Fantome szívéen át, akár egy verőér. A város szélén álló boltíves kőkaputól az északi negyeden át vezette kettejüket a Kereskedők sétányára – ott az ivók fényárban úsztak, és nyüzsögtek a vendégektől, a részeg matrózok kornyikálása az utcákon visszhangzott.

Sera alig vette észre őket. Az ősz épp csak beköszöntött, és szemerkélt az eső. Az apró cseppek az orcáját csókolták, és összefolytak a könnyeivel. Úgy égett a mellkasa, mintha egy ököl szorult volna a szíve köré, mégsem mert lassítani. Még mindig érezte a füst szagát, ami néhány órával korábban űzte el őket a tanyaházuktól. Beleivódott a hajába, és súlyként telepedett a tüdejére.

Menj tovább! – utasította magát. *Ne nézz hátra!*

Valahányszor felvillant előtte a tűz emléke, a lány hevesen meg-
rázta a fejét, hogy szabaduljon tőle, de a képek egyre makacsabban
tértek vissza. A sokk lassan múlni kezdett. Alatta a gyász és a harag
dagadó árja várakozott.

Ne állj meg! Ne gondolkodj!

Mellette Pippin pocsoljáról pocsoljára ugrált, próbálva lehűte-
ni a megperzselődött farkát. Nem telt bele sok időbe, és bozontos,
szürke pofája csupa víz volt. Seraphine megpróbálta felvenni az ebet,
de az ficánkolva kiszabadult a karjából.

– Kis ördögfióka. – Szípgott egyet. – Legyen, ahogy akard!

Szenteekre, a lába sajgott, a teste pedig annyira kimerült, hogy
minden csontja nehéz volt, akár az ólom. Azt kívánta, bárcsak Für-
ge hátán ülhetne – a foltos kanca biztos, gyors ügetéssel vinné előre
–, de a tűz messze kergette a szeretett lovát, és nem volt ideje arra,
hogy megkeresse. De már túl késő volt visszafordulni. A lánynak
rég halottnak kellett volna lennie. De Oriel, a végzet szentje, nyil-
ván más terveket szőtt számára.

Bár Seraphine nem Valterre nyüzsgő fővárosában nőtt fel, any-
nyiszor ellátogatott már Fantome-ba, hogy úgy ismerte az utcákat,
mint a kedvenc csillagképeit, és tudta, milyen veszélyessé válnak,
ha lemegy a nap.

Kislány korában mama minden vasárnap magával vitte a városba.
Hajnalhasadtakor indultak útnak a Pusztaföldeken álló tanyaházuk-
ból; szekérre szálltak, hogy késő délelőttre elérjék a várost. Mama
vett egy egész zsebre való lekváros és krémes süteményt a kikötői vá-
sárban, utána pedig a Verne partján sétálgattak, és nevetgélve nyalo-
gatták a cukrot az ujjairól.

Ezt követően óráig böngésztek Babette Könyvházában. Sera-
phine mindig egy sokat forgatott tündérmesét emelt le a polcról,

míg mama – az éles eszű mama, aki folyton a képzelete határain túlra próbált nyúlni – enciklopédiák megsárgult lapjai fölé görnyedt, amik alkímiáról és feltalálásról írtak, olyan apró betűkkel, hogy a lánynak hunyorítania kellett, ha bele akart olvasni egybe.

Amint az utcai lámpák fénye pislákolva éledni kezdett, és a levegő lehűlt, elindultak hazafelé. Mama szorosan fogta Seraphine kezét, miközben a hátuk mögött hagyták a sötétségbe boruló várost. Hiszen Fantome leereszkedő árnyait a Palástok és a Török járták. Rivális rendek voltak ezek: az egyik a tolvajoké, a másik a bérgyilkosoké. Mindkettő az Árnyból nyert erőt – ez volt az egyetlen mágia, ami Valterre valaha áldott királyságának még az ujjbegyén maradt. Az Árny egy olyan anyag volt, amit azok uraltak, akik elég bátrak voltak, hogy az alvilágba lépjenek – vagy elég balgák, hogy elmerüljenek benne. A finom, fekete por halandó anyag volt, méltatlan Valterre réges-rég holt szentjeinek isteni nagyságához – a tizenkét mágiából született alakhoz, akik több mint ezer éve alapították a várost, életet és szépséget leheltek bele, és a kezük alatt úgy ragyogott fel, akár a csillagok tengere.

Az Árny volt az a por, amit a régmúlt aranykor hagyott hátra. Egy szeszélyes anyag, ami az ember akaratának rendelte alá az árnyékokat. Azok számára, akik mesterei voltak a sötét mágianak, és képzést kaptak a rendektől, az Árny eszköz lehetett a lopásra. A kémkedésre. A gyilkolásra. A bosszúra. A túlélésre.

A Török kis adagokban fogyasztották az Árnyat, ideig-óráig halálos fegyverré téve a testüket, amelynek egyetlen érintése is képes volt ölni. A Palástok sosem fogyasztották az Árnyat. Inkább viseltek, hiszen így eggyé válhattak az éjszakával, és elvehettek bármit, amit csak akartak. Meglehet, hogy nemesebbnek hitték magukat a riváisaiknál, de aki az Árnyat hívta táncra, az a sorsot kísértette.

Mivel mama kereskedőként dolgozott, Seraphine egész addigi életében az Árny közelében élt. Láta magát a csontárnynövényt – nyersen, hosszúra nyúló gyökereivel érkezett Valterre távoli dombvidékeiről –, és a finom, fekete port is, miután az anyja fáradságos munkával kiszárította, majd apróra őrölte.

A lány a számát sem tudta, hány fiolát töltött meg Árnnyal, de soha nem mert kísérletezni vele. Már az üveg érintése is jégként mart az ujjaiába. A figyelmeztetés hideg lehelete. És amikor egymás oldalán ügyködtek a munkapadnál, mama útmutató hangja újra meg újra felcsendült a füle mellett, emlékeztetve őt, hogy bár az Árnnyal foglalkoznak, nem ez határozza meg, hogy kik ők.

Mi csupán a köztesek vagyunk, kicsi szentjánosbogaram. Sem többek, sem kevesebbek.

De ez nem volt egészen igaz. Nem létezett köztes az Árnnyal. A mágiával játszani annyi, mint a tűzzel játszani – és a végén valaki mindig megég.

A szentek kora réges-rég leáldozott.

Az éj idején a Palástok és a Török uralták a várost. Mama mindig tudta, hogy jobb távol maradni tőlük, és mivel az ő árnyékában nőtt fel – közel az Árny hideg leheletéhez –, a lány is tudta ezt.

Ahogy Seraphine idősebb lett, egyre ritkábban látogattak a városba, mintha az anyja attól tartott volna, hogy akár fényes nappal is elragadhatják őket az utcáról. Ha tehették, egyáltalán oda sem mentek. Jobb volt megbújni a Fantome-tól távol eső tanyaházukban, mint a baljós, árnyékokba borult utcákat járni, ahol bárki – még a király egyik éjjeliőre is – rosszkor találhatja magát rossz helyen.

Mama a napjai nagy részét úgy élte, hogy hátrapillantgatott a válla fölött, de minden óvatossága dacára összerúgta a port a rendekkel.

De miért most? A kérdés ott lihegett Seraphine nyakában.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Elég! – sziszegte magának. Ne nézz vissza!

Az éjszaka elcsendesedett, a gondolatai pedig túl hangosan zúgtak. Emlékek rohanták meg, és a torkánál fogva kapták el. A léptei lelassultak, ahogy elérte a Bölcselők negyedét, és küzdött a hányingerrel, ami egyre feljebb tört benne. Fényűző épületek tornyosultak a feje fölé, gyönyörű, ólomüvegből rakott ablakaik olyanok voltak, akár a tágra nyílt, kíváncsi szemek.

Mintha azt suttogták volna: *Mi elől menekülsz, Seraphine Marchant?*

Gyűlölte hallani a saját szíve mennydörgő dobogását és a félelemtől vacogó fogait. Leroskadtt egy padra a főtér egy körtefája alatt, és úgy szorította a könyöklőt, hogy a bütykei elfehéredtek. A tűz még mindig ropogott a fejében, a vörös és az arany vad csapásai között... ott hevert mama.

Az emlék szököőrként tört rá, és a hirtelen támadtt némaságban nem tehetett mást, csak hagyta, hogy magával sodorja.

A lemenő nap fénye aranyra festette a kukoricaföldeket, miközben Seraphine és Pippin hazafelé baktattak, egyetlen nyamvadt nyúllal sem büszkélkedhettek a vadászatuk után. Nem mintha ne érezték volna jól magukat: versenyt futottak egymással a dombokon át. A lány megállt, hogy leguruljon a legmagasabbról, csak azért, hogy kiderítse, gyorsabban leér-e, mint Pip, és mennyi füvet tud összeszedni a fogaival. Mint kiderült, sokat. Egy csokor harangvirágot szorongatott a markában, ajándék volt mamának, köszönetül, amiért elengedte neki a délutánt. Vagy inkább egy kis megvesztegetés a másnap szabadságáért.

Követték a jól ismert útkanyar vonalát, és amint megpillantották a távolban gomolygó füstöt, Pip futásnak eredt. Seraphine felnevetett a kutya hirtelen jött életerején – elvégre biztos volt abban, hogy teljesen kifárasztotta a mezőkön. De a nevetés elhalt a torkában, ahogy a lába